

Binele și răul – o ecuație încă nerezolvată

1 februarie 2005

Gili Cârstea

Dacă Dumnezeu este “nevinovat și demn de încredere,” așa cum trebuie să se dovedească înainte de revenirea lui Hristos, cum ne așteptăm să-L vadă așa milioanele de sinistrați din Asia, cărora le spunem că dezastrul lor este "actul" lui Dumnezeu?

Mii de copii rămași pe drumuri, pradă rețelelor de pedofilie; părinți sfâșiați de pierderea copiilor, bântuind cu mintea răătăcită localități devastate; corpuri în putrefacție pe care nu are cine să le adune; gropi comune și trupuri fără nume aruncate în grabă de teama declanșării unor epidemii; oameni pașnici, transformați peste noapte în hoți din necesitate. După spusele fraților noștri, acesta este tabloul asiatic pe care l-a pictat Dumnezeu. În acest prăpăd planetar ei văd dreptatea lui Dumnezeu la lucru, iar în efortul umanitar văd iubirea Lui. Două fețe ale unui Dumnezeu complet, spun ei. Pe noi, care susținem că Dumnezeu este nevinovat și demn de încredere, ne acuză că nu vedem decât o jumătate din caracterul lui Dumnezeu, acea jumătate pe care ei o numesc “dragoste neputincioasă.”

Ce este binele? Ce este răul? Există un cod universal după care să putem deosebi fărădelegea de neprihănire? Dacă frontiera aceasta se mulează după nevoi, fiind atât de elastică încât atinge măceluri înfiorătoare și sacrificii sublime, atunci mai este potrivit să chemăm lumea la standarde morale pe care nu le putem defini clar? Dacă a ucide un om, așa cum a făcut Cain, este rău, dar a ucide două sute de mii, așa cum a făcut Dumnezeu în acest caz, este bine, toate principiile de dreptate sunt spulberate, iar singura explicație a nenorocirilor planetare rămâne arbitrariul “divin”. Nici nu se putea un aranjament mai bun pentru efortul milenar în distorsionarea caracterului divin. Curând, religia organizată va sigila această icoană, impunând-o maselor confuze ca pe un reper moral indispensabil supraviețuirii.

Confuzia din Babilonul spiritual de astăzi este produsă de filozofia prin care binele devine rău, iar răul devine bine. Acest joc mortal cu sufletele oamenilor este numit etică creștină, o teologie a eliberării, deși el este de departe cea mai josnică marcă de sclavie, sclavia spiritului în oceanul de incertitudini morale care întunecă pământul.

Pavel a înțeles bine situația aceasta tulburătoare. El își avertiza colegii din conducerea bisericii că acest blocaj spiritual așează neprihănirea într-o situație extrem de periculoasă:

“În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul” (Evr 5:12-14).

“Să deosebească binele și răul.” Aceasta se pare că va fi ultima provocare a adventismului, în efortul lui crucial de a da naștere celor 144.000 de slujitori ai neprihănirii. “Cuvântul despre neprihănire” care va face din ei “oameni mari” nu va fi rezultatul unui gest magic producător de sfințenie instant, ci un efort susținut de recuperare a binelui din marasmul distorsiunilor demonice, o pătrundere epocală în procedeele lui Dumnezeu din marea controversă, văzute prin prisma neprihănirii lui Hristos. Acești oameni vor trece de la “laptele” limbajului punitiv, care i-a ținut de frică departe de fărădelege, la “hrana tare” a ecuațiilor divine, unde vor descoperi că răul este dușmanul de moarte al binelui, iar depărtarea lor de fărădelege va fi actul voluntar al sufletului, fascinat de binele neprihănirii și scârbit de răul nelegiurii. Întrebuințarea judecății lor va proiecta LEGEA deasupra oricăror criterii morale, descoperind pe singurul Dumnezeu a cărui cunoaștere este viață veșnică.